

Betreft: interview met Frans Sahertian die in "Woonoord Tungelroy" is geboren.

Naam: Frans Sahertian

Wanneer: onbekend

"vroeger werkte ik bij de receptie", vertelt Frans Sahertian, "nu heet het front-office. je bent het eerste aanspreekpunt voor alles wat zich in school afspeelt. dat vereist tegenwoordig ook extra oplettendheid ten opzichte van vreemden die de school binnenlopen. iedereen moet zich eerst melden. ik heb een heel goed geheugen voor gezichten en zie zo of er bijvoorbeeld een oud-leerling de school ingaat. dat mag van mij wel, maar ze moeten zich wel gedragen. leerlingen zijn tegenwoordig veel mondiger. daar probeer ik tot op zekere hoogte in mee te gaan, ik zie het als een spel dat je met hen meespeelt. ik probeer altijd met een gesprek zaken uit te spreken. er komt weleens een leerling boos bij je. dan zeg ik: 'luister, ik doe gewoon mijn werk, jij bent degene die te laat bent, dus geldt de regel: briefje ophalen en dan de volgende dag om acht uur hier melden'. ik leg dat rustig uit, maak er een grapje over dat ik dan ook vroeg mijn bed uitmoet. dat geldt ook voor ouders. gewoon rustig blijven. zo blijft alles bespreekbaar en kun je naar oplossingen zoeken. dit jaar vroeg ik of de brugklassers bij hun introductie ook even bij mij langs konden komen. even laten weten wie ik ben en wat ik doe. ik voel me nog altijd gevleid als ik een oud-leerling tegenkom die joviaal roept: 'hé, Frans hoe gaat het met je?' dat betekent dat je een goede band met ze hebt gehad. het geeft je een warm gevoel. de reünie twee jaar geleden bij het veertigjarig bestaan van de school was voor mij een geweldige happening." verzuimbrieven Frans heeft in 35 jaar tijd heel wat briefjes in zijn handen gehad. briefjes van ouders die hun kind ziek melden of briefjes van leerlingen die namens hun ouders een brief schreven. "als ik één keer een handgeschreven brief van een ouder heb gehad, zie ik meteen de volgende keer dat het ook weer een brief van die ouder is. heeft de leerling de brief zelf geschreven, valt hij of zij bijna altijd door de mand. ik herken het handschrift, de manier van schrijven en de handtekening die ze naschrijven. in geval van twijfel bel ik de corrector. er kwam een leerling met een briefje dat ik niet vertrouwde en ik zei: 'ik bel even naar je moeder'. 'nee, dat hoeft niet,' zei hij toen meteen. dan weet je genoeg. nu mag het via de mail, maar dan nog merk je het wel als iemand zelf zijn ziektebriefje typt. er zijn leerlingen die lijken wel een abonnement op de tandarts te hebben. met telefonisch ziekmelden gaat het ook weleens mis. dan zeg ik: 'geef even het telefoonnummer van thuis dan kunnen we terugbellen.' hangen ze meteen op! ze laten soms een andere leerling bellen en die weet het thuisnummer dan niet. ze vergeten dat hun stem ook niet als een volwassene klinkt. vaak moet ik er een beetje om lachen als ze zoiets uitproberen. ik denk dat iedereen weleens wat geprobeerd heeft tijdens zijn schoolloopbaan. ik in ieder geval wel," zegt hij lachend. Tungelroy Frans Sahertian, nu 57 jaar, werd op 23 november 1952 in Tungelroy geboren. wie de afgelopen 35 jaar onderwijs op de Philips van Horne scholengemeenschap heeft gehad, of er gewerkt heeft, kent Frans. het is iemand die je niet gemakkelijk vergeet, deels door zijn uiterlijk, grijze lange krullen, baardje en glunderende donkere ogen achter een bril, maar vooral ook door zijn gemoedelijke karakter. hij is het aanspreekpunt, de vraagbaak en het controlepunt, oftewel de 'spits' van de school. Frans is de spits van de "Philips" vertel eens

"mijn ouders waren Zuid-Molukkers en woonden in houten voormalig militaire barakken buiten het dorp. mijn broer werd in '49 en mijn zus in '50 in Indonesië geboren. mijn vader was knil militair geweest en dacht na een half jaar terug te keren naar zijn

vaderland. maar het liep allemaal anders. ik bezocht de kleuterschool in het kamp en de eerste lagere schooljaren. ik heb daar een fijne tijd gehad. we kregen les van een indische juffrouw die zowel maleis als nederlands sprak. met de jongens uit het dorp voetbalden we of speelden we in de tungeler well. in weert startte de protestant christelijk lagere school op de biest waar ik toen vanaf de vijfde klas naar toe ben gegaan. daarna kregen we les in een houten barak bij de hbs aan de singel. het moment dat ons gezin definitief uit het kamp weg moest, vergeet ik nooit. het was in 1969. ik zat al op de mulo op keent. de meeste van de 53 gezinnen waar-mee we in tungelroy woonden, waren al weg. we waren nog met vier gezinnen over. in april werden mijn ouders onder politiebegeleiding zonder dat ze daarover bericht hadden gehad, naar leuken gebracht. mijn moeder belde naar het huis van mijn neef waar ik altijd na schooltijd mijn huiswerk maakte, dat ik niet meer naar het huis in het kamp terug kon keren. ik schrok heel erg. de molukse gezinnen werden ondergebracht in huizen op leuken. de eerste groep verhuisde naar de piet heinstraat, de tweede groep ging naar de evert-senstraat en wij kwamen in de oogststraat terecht. na de mulo zocht ik een administratieve baan. die baan liet op zich wachten. in september 1974 begon ik bij de risse en een jaar later, op 2 juni 1975 kreeg ik vanuit de risse een opdracht om een onderzoek uit te voeren op de scholengemeenschap philips van horne. dat onderzoek bestond uit het registreren van de weg die leerlingen doorlopen vanaf het moment dat ze de basisschool verlaten. ik moest de rapportcijfers van honderden leerlingen toen nog gewoon handmatig invullen. de mogelijkheid deed zich voor om op de school te blijven omdat er genoeg administratief werk te doen was. maar de detachering vanuit de risse is altijd gebleven." bospop het huis van frans en marije is nog versierd met oranje ballonnen en vlaggetjes. "ik volg het wk, het liefst rustig op de bank thuis. zelf heb ik lange tijd gevoetbald. eerst bij crescentia in tungelroy in de b1 en later maakte ik, in 1975, de overstap naar wilhelmina '08. we voetbalden in de onderafdeling. het was vooral gezellig. van ons team bleven veel van dezelfde jongens jarenlang bij elkaar. ik werd wel een keer gevraagd om naar een hoger team te gaan maar ik wilde gewoon lekker op zondag-ochtend blijven voetballen en vond een keer per week trainen genoeg. we presteerden wel want we hebben drie keer een kampioenschap binnengehaald. na ruim 24 jaar ben ik gestopt. nu fiets ik graag een dertigtal kilometers in de omgeving. je komt altijd wel mensen tegen die je kent. vertel ns ik ben een echte muzikkliefhebber. tijdens het werk zet ik graag de radio aan. vaak zing ik een deuntje mee en dan hoor ik leerlingen zeggen: 'je moet meedoen met idols!' muziek vind ik geweldig maar meer dan een beetje gitaar spelen kan ik niet. ik ben vanaf de beginjaren naar muziekfestivals in weert gegaan. de tijd dat er nog ap-pelkistjes als podium dienden! dit jaar gaan marije en ik voor de dertigste keer naar bospop. ik leg er iedere maand geld voor opzij zodat we weer kunnen genieten. het is leuk om iedereen tijdens die dagen weer te zien. er komen veel mensen van mijn generatie. die houden van de muziek uit de jaren zeventig die nog steeds geweldig is. ik zou u2 nog eens willen zien optreden of dire straits. pinkpop bezocht ik in 1974 maar vanaf de tijd dat ze naar landgraaf gingen ben ik niet meer geweest. toen de rolling stones hun europatoer maakten, startten en eindigden ze in nederland. ik ben er twee keer naar toe geweest, het eerste optreden in de kuip en het eindoptreden in landgraaf. geweldig. de tweede keer had ik mijn dochter sanne op mijn nek en stonden we vlak voor het podium. je kon de rimpels van mick jagger zo tellen. maar ondanks hun leeftijd speelden ze nog voluit. de komende jaren blijf ik dit werk nog doen. ik ga met plezier naar school toe want je ziet iedere dag zoveel mensen met wie je contact hebt. eindexamenleerlingen zeggen tegen mij: 'frans, zul je ons niet missen?' dan antwoord ik: 'nee, want er komen straks weer zo'n 200 nieuwe leerlingen en die zijn vast ook heel leuk!"